

Arrest

nr. 42 513 van 28 april 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Djiboutiaanse nationaliteit te zijn, op 10 februari 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 8 januari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 8 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. DEPOVERE en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 april 2009 het Rijk binnen en diende op 10 april 2009 een asielaanvraag in. Op 8 januari 2010 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen. Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaarde de Djiboutiaanse nationaliteit te bezitten. Uw ouders zijn etnische Issa afkomstig uit Gebiley in Somaliland, nabij de grens met Djibouti en Ethiopië. Als kind vluchtte u samen met uw ouders voor de oorlog in Somaliland naar Djibouti (hoofdstad en land), waar u opgroeide en permanent verbleef. U beschouwt Djibouti als uw land, hoewel u nooit stappen deed om Djiboutiaanse identiteitsdocumenten te verwerven en verklaarde geen geboorteakte te bezitten. U woonde met uw ouders, broers en zussen in wijk 7 van Djibouti stad. Op 17 jaar ontdekte u speciale gevoelens te

hebben voor een buurjongen, uw vriend Halil. Hij was een beetje ouder en had vrouwelijke manieren. U bleef vaak bij hem thuis muziek beluisteren of televisie kijken. Halil had één oudere broer en verder veel zussen. Hij werkte en was onafhankelijker dan u en uw andere vrienden. Hij ging vaak uit in bars en clubs in het centrum van de stad, waar veel buitenlanders en Ethiopische prostituees kwamen. De zeden waren er losser en Halil had er homoseksuele relaties met blanke Europeanen. Hij praatte hierover en over de mannenliefde met u. Hij leerde u hoe te strelen en kussen, maar verder gingen jullie niet omdat u het abnormaal vond en bang was voor uw familie en omgeving. Bovendien wist u dat homoseksualiteit sociaal-religieus niet getolereerd wordt en dat het verboden is in Djibouti. U probeerde discreet en voorzichtig te blijven. In januari 2009, toen u en Halil samen op bed lagen televisie te kijken, kwam zijn oudere broer Abduley binnen. Hoewel jullie niets verkeerd deden, werd Abduley kwaad en verwijtte hij jullie dat jullie zich als een koppel gedroegen. Abduley moet uw oudere broer hebben ingelicht, omdat deze de volgende dag kwaad was op u en u stampte. Uw broer praatte met uw vader over u en Halil. Uw vader werd ook kwaad en sloeg u. U volgde soms Halil en zijn homovrienden in het centrum van de stad. Soms werden jullie op straat uitgescholden en geslagen. Ook de politie intimideerde jullie en hield jullie vast voor korte duur. Toen uw jongere broer een foto zag van een Europese man -één van de homovrienden van Halil waar u als vriend mee optrok- die opgeslagen was in uw mobiele telefoon, vertelde hij dit aan uw vader. Uw vader bezwoer u het rechte pad te hernemen en dreigde u anders niet meer als zijn zoon te beschouwen of zelfs te doden. Hij liet u gedurende drie dagen opsluiten in een politiecel totdat de familieraad een beslissing nam over uw lot. Vervolgens bracht uw vader u naar zijn dorp van herkomst Arabssiyo, nabij Gebiley in Somaliland. Uw vader heeft er nog bezittingen en familieleden. U bleef er in een lemen hut, waar een imam probeerde de duivel uit u te drijven. U werd er mishandeld. Toen uw vader u drie weken later bezocht, was hij geschokt over uw slechte gezondheidstoestand. Uw vader haalde u er weg en nam u terug mee naar Djibouti stad. Hij liet u opnemen in een hospitaal voor verzorging. Uw moeder kwam u bezoeken en nam maatregelen opdat u het land zou kunnen ontvluchten. Uw moeder en uzelf waren bang voor uw vader. U reisde naar Dire Dawa (Ethiopië), waar u een twintigtal dagen verbleef bij een tante. Omdat u zich daar ook niet veilig voelde, reisde u verder naar de Ethiopische hoofdstad Addis Abeba, waar u 8 dagen verbleef. Tot slot, reisde u per vliegtuig vanuit Addis Abeba naar België op 9 april 2009. Een smokkelaar hield voor u een vervalst Ethiopisch paspoort bij. U vroeg de volgende dag asiel aan.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u een vrees voor vervolging in de zin van de Geneefse Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming, niet aannemelijk hebt gemaakt.

Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en werd opgenomen in het administratief dossier, blijkt dat homoseksueel gedrag in uw land van herkomst Djibouti alsook in het land van herkomst van uw ouders Somaliland, de facto als illegaal kan worden beschouwd en doorgaans niet wordt getolereerd omwille van sociaal-religieuze bezwaren. Hoewel kennelijk geen sprake is van systematische vervolging van homoseksuelen in voormelde landen, kan uit voornoemde informatie wel besloten worden dat homoseksuelen er een risico op vervolging lopen en moeilijk beroep kunnen doen op overheidsbescherming. Uit uw relaas blijkt echter dat ernstig kan getwijfeld worden aan uw homoseksuele geaardheid. U verklaarde vanaf 17 jaar in 2004 voor het eerst homoseksuele gevoelens te hebben gehad toen u vaker omging met uw vriend Halil, die u vertelde zelf homo te zijn en homoseksuele relaties te hebben met blanke Europeanen in nachtclubs in het centrum van Djibouti stad (zie gehoorverslag CGVS, p. 4 en 5). Halil leerde u over de mannenliefde, maar u ging met hem nooit verder dan kussen en strelen omdat u homoseks abnormaal vond en omdat u bang was voor uw familie en omgeving (CGVS, p. 4). U hebt verder ook nooit een (andere) daadwerkelijke homoseksuele relatie gekend. U stelde ook te zijn omgegaan met één van Halil's Europese homovriendjes, maar u wilde geen homoseksuele relatie met hem en ging nooit verder dan (vriendschappelijke) aanrakingen (p. 5). U had een foto van hem en u samen in uw mobiele telefoon opgeslagen, maar u beschouwde het als een aandenken aan een vriend en stelde dat jullie op de foto stonden "zoals vrienden" (p. 5). U verklaarde weliswaar dat u zich niet aangetrokken voelde tot meisjes en evenmin een heteroseksuele relatie te hebben gehad, maar u sloot een heteroseksuele relatie in de toekomst niet uit (p. 5 en 7). Uit wat voorafgaat, dient besloten te worden dat uw ingeroepen problemen niet zozeer betrekking hebben op uw homoseksuele geaardheid (als fundamenteel karakteristiek van uw persoonlijkheid waarvan niet mag verwacht worden dat u hier afstand van zou nemen) maar wel op handelingen die door uw omgeving geassocieerd werden met homoseksualiteit. Er mag van u redelijkerwijze verwacht worden dat u het risico op persoonlijke vervolging (wegens een mogelijke perceptie van homoseksualiteit door de overheid en uw omgeving) zou wegnemen of uitsluiten door

dergelijke handelingen niet (meer) te stellen. Verder stelde u dat homoseksualiteit door de wet en de gemeenschap verboden worden in Djibouti, maar u kon volstrekt niet omschrijven wat er in de wet staat of wat er precies verboden wordt (CGVS, p. 7).

Bovendien legde u verklaringen af die uw persoonlijke vrees voor vervolging omwille van uw beweerde homoseksualiteit sterk relativeren. Gevraagd of u landgenoten kent die omwille van hun homoseksuele aard wettelijk vervolgd werden, stelde u vaagweg hiervan gehoord te hebben maar niemand persoonlijk te kennen in een dergelijke situatie (CGVS, p. 7). Verder bleek uit uw relaas dat uw homoseksuele vriend Halil daadwerkelijk homoseksuele contacten had in het centrum van de stad en dat hij zijn zin deed zonder hierom te zijn vervolgd (p. 6). U vermeldde ook dat u door medeburgers werd beledigd en aangevallen toen u in het centrum van de stad met Halil en zijn homovrienden 's nachts op straat liep. Ook de politie van Djibouti zou jullie in een dergelijke situatie hebben geïntimideerd en vastgehouden (p. 6 en 7). U relativeerde zelf voornoemde incidenten door te verklaren dat het niet zo erg was en dat de politie jullie snel weer liet gaan omdat ze jullie enkel een lesje wilde leren (p. 6). Zelf verklaarde u vooral bang te zijn voor uw vader, maar uit uw relaas bleek dat hij u uiteindelijk ter hulp kwam en in het hospitaal liet verzorgen. U antwoordde niet op de vraag waarom uw vader u nadien zou blijven achtervolgen (p. 6).

De door u ingeroepen problemen rechtvaardigen geen internationale bescherming. Er zijn verder ook geen elementen in uw relaas of in de informatie over Djibouti of Somaliland waarover het Commissariaat-generaal beschikt, om te geloven in het bestaan van een ernstig reëel risico in uw hoofd op het lijden van ernstige schade zoals voorzien in de bepaling van subsidiaire bescherming. U legde u geen documenten neer die een controle van uw identiteit, nationaliteit en reisweg zouden kunnen mogelijk maken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker beroept zich op de schending van “artikel 62 Vreemdelingenwet”.

2.2. Artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt ontegensprekelijk dat verzoeker kritiek uitbrengt op de inhoud van de motivering zodat hij een beweerde schending van deze motiveringsplicht niet dienstig kan inroepen. Aangezien verzoeker de beoordeling van de aangehaalde feiten door de Commissaris-generaal betwist, voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht, die inhoudt dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3. Nopens de status van vluchteling

3.1. Verzoeker roept een “schending van artikel 48/3 Vreemdelingenwet” in.

3.2. Het bewijs van identiteit maakt een essentieel element uit in iedere procedure en verzoeker is ertoe gehouden de stukken waarover hij beschikt of kan beschikken voor te leggen. Verzoeker legt geen enkel document neer ter adstructie van zijn voorgehouden identiteit. Zijn verklaringen in dit verband zijn bovendien tegenstrijdig en ongeloofwaardig. Verzoeker verklaarde eerst “had een IK maar deze is achtergebleven in Djibouti” (verslag DVZ, 14.04.2009, p.7) en bij de Commissaris-generaal beweerde hij

"Ik heb nooit dat soort documenten gehad" (gehoorverslag CGVS, 23.09.2009, p.2). In het verzoekschrift stelt hij dan weer *"heeft geprobeerd deze te laten overkomen"* maar het is *"onmogelijk zijn eigen familie te contacteren"*. Verzoeker beweert verder dat hij naar Djibouti verhuisde maar *"zelf geen moeite gedaan"* heeft om identiteitsstukken te bekomen omdat *"Het is normaal dat je geen documenten hebt bij ons"*. Verzoeker toont echter niet aan dat hij in Djibouti geen identiteitsstukken behoefde in het dagelijkse leven, om zich te legitimeren en om administratieve redenen, wat temeer klemmt aangezien hij kon studeren en werken in Djibouti (vragenlijst, p. 1). Het is niet geloofwaardig dat verzoeker hiervoor geen documenten nodig had. Verzoekers verklaringen over zijn identiteitsdocumenten ondergraven zijn oprechtheid. Dit klemmt te meer nu verzoeker evenmin zijn reisweg adstrueert terwijl hij, aangezien hij met het vliegtuig naar Europa reisde, op zijn minst in het bezit moet zijn geweest van een vliegtuigticket, instapkaart of bagagelabel waaruit kan blijken met welke vlucht, wanneer en waar hij in Europa is aangekomen. Door geen reisbescheiden voor te leggen maakt verzoeker op vrijwillige wijze iedere controle van zijn reisweg onmogelijk. Verzoeker beweert gereisd te hebben met een vals paspoort en met de hulp van een smokkelaar. Verzoeker gaat er echter aan voorbij dat hij geen problemen kende met de autoriteiten, de Raad ziet dan ook niet in waarom verzoeker illegaal diende te reizen. Voorgaande vaststellingen houden dan ook een negatieve indicatie in met betrekking tot het asielrelaas en wijzen erop dat verzoeker zijn identiteitsdocumenten achterhoudt, minstens te kort komt in zijn medewerkingsplicht.

3.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten.

3.4. Verzoekers advocaat stelt ter terechtzitting dat haar cliënt volgens het asielcentrum een zware depressie heeft en niet naar de zitting kan komen. Verzoeker verschijnt wel ter terechtzitting en legt geen medisch attest neer noch geeft hij gewag van psychologische moeilijkheden.

3.5. Verzoeker steunt zijn asielaanvraag op zijn voorgehouden homoseksualiteit. De Commissaris-generaal oordeelt terecht dat verzoeker zijn vermeende homoseksuele geaardheid niet aannemelijk maakt. Zijn verklaringen zijn loutere beweringen die niet aantonen dat verzoeker in het homo milieu contacten had maar eerder wijzen op vage geruchten en een aangemeten reputatie van homoseksuelen. Zo verklaarde verzoeker dat hij niet van jongs af aan homoseksueel was maar dit pas werd toen hij bevriend raakte met een homoseksueel uit zijn buurt, H., bij wie hij veel tijd doorbracht omdat *"Wij mochten thuis geen muziek beluisteren of televisie kijken, bij H. thuis wel"* (gehoorverslag CGVS, 23.09.2009, p.3). Vriendschappen met homo's kunnen bezwaarlijk tot een gewijzigde seksuele voorkeur leiden. Overigens stelde verzoeker zelf dat hij tot zijn 20-21 jaar onverschillig, zelfs afkerig was van homoseksualiteit omdat hij *"vond dat (wat homo's doen) abnormaal"* en *"wist niet dat dat echt bestond"* (gehoorverslag CGVS, 23.09.2009, p.4). Evenmin kan een (huidige) homoseksuele geaardheid blijken uit het zeer vaag en limitatief gestelde *"Ik voelde me niet zo aangetrokken tot meisjes (...) ik had wel vriendinnen (...) Maar ik liep niet achter de meisjes zoals alle andere jongens (...) Ik trok meestal op met andere jongens, met H. en M. Die laatste was ook zo (homo) en zei me dat ik ook zo was"* (gehoorverslag CGVS, 23.09.2009, p.5). Daarbij valt op dat verzoeker zich steunt op clichés door homo's in bars met blanken en prostituees te situeren en nalaat nauwkeurig aan te geven hoe homoseksuelen elkaar effectief kunnen ontmoeten. Ook ter terechtzitting kan verzoeker niet nader op concrete wijze ontmoetingsplaatsen aanbrengen en herhaalt hij zijn eerdere verklaringen.

3.6. Verzoeker heeft nooit een homoseksuele relatie gehad noch met H., noch met andere mannen, hoewel hij via H. vaak in contact kwam met andere homo's en hiertoe herhaaldelijk de gelegenheid kreeg. Verzoekers verklaringen zijn aldus enkel gesteund op de bewering dat hij niet achter meisjes loopt en op zijn vriendschap met homo's, maar niet op zijn eigen seksuele leven. Verzoeker zou gevlucht zijn naar Europa omdat homoseksualiteit verboden was in zijn land van herkomst, doch uit zijn verklaringen blijkt dat hij ook in Europa zijn homoseksualiteit niet beleeft. De bewering in het verzoekschrift dat *"In ons land bezoekt hij op regelmatige basis bepaalde homoclubs in Brussel, Hij heeft er kennis gemaakt met een man woonachtig te Brussel. Zij ontmoetten elkaar vaak"* is strijdig met zijn

eerdere verklaringen *"Ik durf me hier ook niet blootgeven als homo, omdat er teveel zwarten zijn in centrum. Sommigen gaan uit in Luik, maar ik ga niet mee. Ik durf me niet bloot geven."* (gehoorverslag CGVS, 23.09.2009, p.7).

3.7. Overigens kunnen ook verzoekers verklaringen over zijn veelvuldige contacten met homo's in Djibouti worden betwijfeld nu hij de legale situatie van homo's niet kent, noch weet heeft van concrete vervolgingen van homo's (gehoorverslag CGVS, 23.09.2009, p.7). Indien verzoeker gedurende drie jaar contacten had met homoseksuelen dan kan inderdaad verwacht worden dat hij vlot de dagelijkse problemen en te vrezen moeilijkheden kan toelichten. Dit is niet het geval. Verzoeker ontkracht hierbij zelf zijn voorgehouden vrees waar hij beweert dat de problemen met de autoriteiten niet verontrustend waren (zie *"Dat was niet zo erg (...) we zaten nooit meer dan een uur of twee vast (...) ze sloegen ons een beetje en lieten ons dan gaan"* (gehoorverslag CGVS, 23.09.2009, p.6)). Hieruit kan geenszins worden afgeleid dat verzoeker op verdenking van homoseksualiteit werd aangehouden. Verzoeker heeft geen enkele ernstige indicatie van een homoseksuele oriëntatie. Zijn relaas komt verzonnen voor. Dit klemt te meer nu verzoeker ook zijn identiteit niet aantoonst daar hij geen identiteitsdocumenten neerlegt.

3.8. Verzoeker biedt geen aannemelijke verklaring voor zijn ongeloofwaardige verklaringen aangaande zijn homoseksuele geaardheid. Verzoeker komt in het verzoekschrift niet verder dan verwijzingen naar een algemene theorie en *"fundamentele aanwijzingen"* uit het *"UNHCR Handbook"*, het louter herhalen van zijn asielrelaas en irrelevante opmerkingen zoals dat *"Verzoeker is enorm aangeslagen dat er geen geloof wordt gehecht aan zijn geaardheid en heeft een grote klap te verwerken. Het is momenteel zeer moeilijk om met hem te communiceren daar hij totaal in de war is."* Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de Commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing.

3.9. Verzoekers voorgehouden homoseksualiteit kan niet overtuigen. De neergelegde informatie bij het verzoekschrift van *"Amnesty International Nederland"* aangaande *"homoseksuelen, homofobie, homohaat"* is dan ook niet dienstig.

3.10. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

4. Nopens de subsidiaire bescherming

4.1. Verzoeker meent in aanmerking te komen voor het subsidiair beschermingsstatuut en roept een *"schending van artikel 48/4 Vreemdelingenwet"* in.

4.2. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

4.3. Verzoeker toont niet aan aanspraak te kunnen maken op de bepalingen van artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, zoals ingevoegd bij artikel 26 van de wet van 15 september 2006, gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 6 oktober 2006.

5. De aangehaalde middelen zijn ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en tien door :

mevr. K. DECLERCK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
mevr. K. VERHEYDEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

K. DECLERCK